

Mål C-67/08

Margarete Block

mot

Finanzamt Kaufbeuren

(begäran om förhandsavgörande
från Bundesfinanzhof)

”Fri rörlighet för kapital — Artiklarna 56 EG och 58 EG — Arvsskatt — Nationell lagstiftning enligt vilken den arvsskatt som arvtagaren har erlagt i en annan medlemsstat än den i vilken ägaren till kvarlåtenskapen hade sitt hemvist vid sitt frånfälle inte får avräknas från den arvsskatt som ska erläggas i sistnämnda medlemsstat när kvarlåtenskapen består av kapitalfordringar — Dubbelbeskattning — Restriktion — Föreligger inte”

Domstolens dom (tredje avdelningen) av den 12 februari 2009 I - 885

Sammanfattning av domen

*Fri rörlighet för kapital — Restriktioner — Arvsskatt
(Artiklarna 56 EG och 58 EG)*

I - 883

Artiklarna 56 EG och 58 EG ska tolkas så, att de inte utgör hinder för en sådan lagstiftning i en medlemsstat i vilken det, när det gäller beräkningen av den arvsskatt som ska erläggas av en arvtagare med hemvist i denna medlemsstat på kapitalfordringar som innehas på ett finansinstitut beläget i en annan medlemsstat, inte – när arvlåtaren vid tidpunkten för sitt frånfälle hade sitt hemvist i förstnämnda medlemsstat – föreskrivs att avräkning får ske från den arvsskatt som ska erläggas i den staten för den arvsskatt som erlagts i den andra medlemsstaten.

Denna skattemässiga nackdel är nämligen resultatet av att de två berörda staterna utövar sin respektive beskattningsrätt parallellt. Denna rätt kännetecknas hos den ena av staterna av att kapitalfordringarna påförs nationell arvsskatt när borgenären har hemvist i den medlemsstaten, medan den andra staten utnyttjar sin beskattningsrätt genom att påföra sådana fordringar nationell arvsskatt när gäldenären är hemmahörande i sistnämnda medlemsstat. Gemenskapsrätten innehåller dock inte, på sitt nuvarande stadium och med avseende på en situation gällande betalningen av arvsskatt, några allmänna kriterier för behörighetsfördelningen mellan medlemsstaterna vad gäller avskaffandet av dubbelbeskattning inom Europeiska gemenskapen. Härav följer att medlemsstaterna på gemenskapsrättens nuvarande utvecklingsstadium har ett visst utrymme för självbestämmande på området,

under förutsättning att de iakttar gemenskapsrätten, och att de följaktligen inte är skyldiga att anpassa sina egna skattesystem till de övriga medlemsstaternas skatte- och avgiftssystem i syfte bland annat att undvika den dubbelbeskattning som följer av att nämnda medlemsstater utövar sin respektive beskattningsrätt parallellt och följaktligen i syfte att medge avdragsrätt i ett sådant mål som det som den nationella domstolen nu har att avgöra, för arvsskatt som erlagts i en annan medlemsstat än den i vilken arvtagaren har sitt hemvist.

Dessa överväganden påverkas inte av den omständigheten att det i den nationella lagstiftningen anges bestämmelser om avräkning som är generösare om arvlåtaren vid sitt frånfälle hade hemvist i en annan medlemsstat eftersom denna skillnad i behandling när det gäller arvet efter en person som vid sitt frånfälle saknade hemvist i landet även följer av det val som den berörda medlemsstaten har träffat och som omfattas av dess beskattningsrätt när det gäller användandet av borgenärens hemvist som anknytningskriterium för att fastställa att den egendom som omfattas av arvet är "utländsk" och, följaktligen, av om den arvsskatt som erlagts i en annan medlemsstat får avräknas.

(se punkterna 28, 30–32, 34 och 36 samt domslutet)